

Landsliðið og tey yngru!

HÓAST tað kanska ikki kom so óvart á okkum, so var úrslitið móti Norðurlirlandi eitt vónbrot. 5-0 er kanska ikki nakað vánaligt úrslit, tá hugsað verður um, at vit eru amatørar og teir professionellir, vit eitt pinkultíð land við 47.000 íbúgvum, teir eitt stórt land við milliónum av íbúgvum, við øðrum orðum: nógv fleiri at taka av.

TAÐ er greitt, at føroyingar við fótbóltslandsliðnum hava fingið nakað at standa saman um, vera felags um, hava fingið nakað at trúgva uppá í hesum annars so døpru tíðum. Her hava úrslitini hjá landsliðnum havt sera stóran psykologisk-an týðning fyri mong av okkum. Men vandin við at vit gera ov nógv av, taka munin ov fullan, lúrir eisini. Ovfarakæti yvir eitt gott úrslit kann gerast so stórt, at vit gerast órealistisk, missa jorðforbindili og rætt og slætt krevja alt ov nógv av okkara góðu spælarum.

VIT verða noydd til at ásanna, at slík sigursferð, sum vit byrjaðu á altjóða fótbóltsallinum í fjør, kann ikki halda fram út í tað óendaliga, tí tað er ein sannroynd, at vit eru smáir, vit eru amatørar. Tí eigur heldur eingin at fella í fátt, nú vit hava fingið trý »vánalig« úrslit á rað. Vit eiga

at gleðast um at vera við og longu at hava fingið nøkur sera góð úrslit.

FÓTBÓLTSLANDSLIÐIÐ hevur longu givið landi okkara slíka reklamu, sum eingin annar hevur megnað tað áður og neyvan fer at gera tað langt inn í komandi öld. Sum figgjarmálaráðharrin sigur við Sosialin í gjár, so hevur landsliðið verið okkum ein sera góður og týðningarmikil ambassadørur. Hetta at vit sum lítill tjóð við amatørspælarum hava megnað at skora stig móti teimum stóru, vandu og vælløntu professionellu spælarum hevur ekkóað langt út í øll heimsins heraðshorn. Føroyar, sum vóru komnar í ringt orð av hetzliknandi herferð móti grindadrápinum, vórðu bráðdliga frammi aftur í altjóða pressuni og fingið nú sera positiva umtalu. Eingin ivi er um, at okkara fótbóltslandsliðið hevur megnað at byggja upp aftur tað álit, sum grindaherferðin annars var við at bróta niður.

AT okkara leiðandi menn eisini hava notið gott av landsliðnum, fingið vit vátan fyri í blaðnum í gjár, har fyrrverandi lögmaður, Jógvan Sundstein, vísti á, at fótbóltslandsliðið í nógvum førum hevur virkað sum katalysator í annars truplum og álvarsomum samráðingum. Tað var oftani landsliðið og úrslit tess, sum líkasum fekk glíð á samráðingarnar — sum loysti upp fyri einum dialogi, segði hesin framstandadni

politikarin.

HVAT okkum enn dáma fótbólt og enn halda um hetta, sum onkur vil kalla »fótbóltsysterlið«, so skerst ikki burtur, at føroyska luttøkan í EM-kappingini í fótbólti hevur sett sínari spór á nærum eitt og alt í lítila samfelag okkara. Neyvan nakrantíð áður í søgu okkara, lutvíst við undantaki av bragðinum hjá Óva Joensen, sála, hava Føroyar fingið so nógv og so positiva umtalu í altjóða pressu sum nú. Vit eiga at fegnast um hesa umrøðu, tí hon hevur gagnað okkum bæði so og so.

SPURNINGURIN er so, hvat vit kunnu vænta okkum av hesum okkara góða fótbóltslandsliði í framtíðini! Nú vit hava sagt a, verða vit eisini noydd at siga b, osfr. Tvs. at vit nú eiga at brúka royndirnar til at gera okkum enn betur út til at mæta okkara mótsðóðuliðum í komandi kappingum. Enn hava vit so eisini tað til góðar: at kunna spæla heimadystir í Føroyum móti kendum og góðum fótbóltsjóðum. Vónandi kunnu hesir heimadystir verða

við til at fígga luttøku okkara í altjóða kappingum. Og vónandi kunnu teir vera við til at eggja okkara unga ítróttarfólki. Men vit mugu ansa eftir ikki at leggja alla okkara orku í landsliðið aleina, at annað ítróttararbeiði, eitt nú millum tey ungu, verður við skerdan lut. Hesi tingini mugu fylgja at, nevniliga hetta at okkara ung og komandi fótbóltsspælarar hava nakað at siggja fram til og upp til — tvs., at vit hava eitt landslið, sum luttekur í altjóða fótbólti — og tað sum somu tíð verða skaptar teimum ungu góðar umstøður at iðka ítrótt longu frá ungum aldri av.

HVØR av øðrum liva má. Tað kann so eisini sigast um hetta við teimum ungu og landsliðnum. Vit mugu og skulu til at vísa báðum eins stóran áhuga og hvørgin kann vera hin fyrriuttan. Stóri áhugin fyri landsliðnum má ikki minka um áhugan, viljan og orkuna fyri teimum yngru ítróttarfólkunum. Tað eru so hesi, sum einaferð skulu til at mánna komandi landslið. Vit hava brúk fyri báðum.

Vinumøguleikar

Stóra føroyska ferðalagið, sum vitjaði í Skotlandi herfyri, er komið heimaftur. Við sær hava tey umleið 60 fólkini hugskot og innblástur til nýggj arbeiðsplass, nýggjar vinnuvegir o.m.a. Niðurstøðan av hesi fjøldmentu kanningarferð var tann, at føroyingar kunnu útbúgva seg og fáa arbeiði innan oljuvinnuna í okkara grannalondum. Spurningurin er bara at koma í gongd, at siggja og troyta møguleikarnar, at taka av avbjóðingini. Føroysk sjófólk kunnu sleppa á skúlar í Skotlandi at útbúgva seg at arbeiða í oljuvinnuni. Hetta fingi okkara skúlarfólk og fakfelagsfólk, sum vóru við á ferðini, burturúr. Landskúlafrýsitingin hevur ikki ligið á lætu síðuni, men hevur longu lýst í bløðunum, at møguleiki er hjá føroyskum yvirmonnum at fara til Skotlands á skeið, sum skulu geva arbeiði í oljuvinnuni. Við heim aftur hava fólk eisini hugskot til, hvussu verandi arbeiðsplass í Føroyum kunnu vera við í oljuvinnuni í

grannalondunum. Nú hava vit lyndi til at vera ov bjartskygd eftir slíka ferð, at taka munin ov fullan. Sjálvandi eiga vit at fara hóvliga fram og kanna møguleikarnar væl og virðiliga. Men her er so heldur eingin orsök til ikki at fara í gongd alt fyrri eitt, um veruligir møguleikar eru hjá føroyingum bæði at útbúgva seg og fáa arbeiði í øðrum londum. Hetta kann so aftur koma okkum væl við, um vit íálvi einaferð skulu í gongd við oljuvinnu. Tann spurningurin var eisini viðgjørdur á ferðini í Skotlandi, og har eru allir partar á einum máli um, at her mugu vit ikki leypa framav, men taka stig fyrri stig og fyrireika okkum væl. Men fyrr enn undirgrundin er komin upp á plass, verður so einki itøkiligt stig tikið til tess at byrja eina oljuvinnu í Føroyum. Um vit skulu hava slíka ella ikki, er so eitt, men uttan mun til tað, so vilja vit heita á fólkinum, ið samráðast um undirgrundina, at fáa gongd á og avgreiða hetta málið sum skjótast.

sosigaley

Dimma og framtíðin

Í oddagrein í Dimmalætting í gjár umrøður blaðið spurningin: »Framtíðin og vit«. Blaðið nemur við tær handilsligu broytingar, sum nú standa fyrri framman í okkara parti av heiminum, og hvørja ávirkan hesar fáa fyrri okkum. Blaðið skivar m.a.:

»Herheima á landi fingi vit fyrribils trupulleikar av, at fyrst Førohandils-marknaðurin ikom millum summi av teimum londum, vit hava hildið saman við, og EFTA íbirtist. Síðani kom europeiski marknaðarfelagsskapurin EF í lag, sum fevndi um onnur handilslig stórlond, og sum er munandi størri og sterkari. Vit í Føroyum eru uppi í hvørgum av hesum felagsskapum,

sum tykjast hava torført við at taka saman. Óvíst er hvussu kemur at roynast, venda vit báðum bakið, ella um samskipti okkara við bæði kann vera ein viss handils-trygd.

Ganga vit eftir teimum handilstolum, sum í ag liggja fyrri til hvønn av hesum handilsligu felagsskapum, kemst ikki undan, at til EF selja vit mest. Men handilsliga er trupulleikin kortini tann, at framleiðslutreyttirnar eru happaðar av, at vit eru ikki limir í hesum felagsskapi, um somu tíð sum heimliga kappingarferið er skert av høgum framleiðslukostnað, orsakað av m.a. SEV-prisunum. Minkandi føroyskt kappingarferi er ein forðan fyrri útflutningi, hvørja leið vit enn ganga, annaðhvørt til tey keyparalond, sum

í lotuni eru best fyrri, ella til onnur.

Víst eru lond, bæði innan- og uttan fyrri EF, i lotuni plágað av figgjargligum trupulleikum, herundir arbeiðsloysi. Við at koma sær upp í einhvønn av handilsmarknaðunum, sum eru ikomnir, verður so hvørt bót um hetta. Vit, sum siga nei bæði til EFTA og EF, eiga enn ikki móguleikarnar sum hini, ið eru uppi í samtökunum millum londini.

Orsøkin til heimligu handilstrupulleikarnar her á landi er so stutt minni at finna í samgongufelagsskapum uttaneftir, men liggur hjá okkum sjálvum, sum tykjast hugað at standa einsamøll, meðan onnur lond taka seg saman um at sleppa undan heimligum trupulleikum«, skrivur Dimma.